

“Byli wśród nas”

Zapomniani przez kościół i miasto

Zasłużona postać miasta Nowy Tomyśl dziekan ks. płk. **Michał Kosicki** bohater wojenny i długoletni proboszcz parafii (1946 -1981) p.w. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Nowym Tomyślu.

W 1939 - zgłosił się ochotniczo do Wojska Polskiego, zostając kapelanem 7 psk. Weteran wojenny bitwy pod Bzurą.

Odznaczenia: Order Wojenny "Virtuti Militari" kl. V (Krzyż Srebrny)

Krzyż Walecznych (dwukrotnie). Szlak bojowy: wraz z 7 psk (m.in. Zbrożkowa Wola - Brochów - Demboskie - Zamość - Pociecha - Sieraków - Laski - Warszawa); 19 września – ranny.

Życiorys: Michał Kosicki urodził się w 1 września 1906 roku w Wielkiej Wsi koło Buku, jako syn Wincentego i Łucji Talbierskich. Dnia 16 maja 1927 roku otrzymał świadectwo maturalne, będąc ze

względu na bardzo dobre wyniki w ostatniej klasie zwolniony z egzaminów z religii i języka polskiego. Już 7 lutego 1928 roku rozpoczął studia seminaryjne w Gnieźnie. W roku 1932 przyjął święcenia kapłańskie, a następnie pełnił posługę, jako wikariusz w kolejnych parafiach poznańskich: Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej (od 1 lipca 1932), parafii św. Michała (od 1 października 1934), parafii Matki Boskiej Bolesnej (od 1 stycznia 1938), wreszcie parafii św. Marcina (od 1 sierpnia 1939). W chwili zagrożenia Polski najazdem hitlerowskim zgłosił się ochotniczo do Wojska Polskiego, zostając kapłanem 7 Pułku Strzelców Konnych Wielkopolskich. Funkcję tę pełnił również w wojnie obronnej Polski we wrześniu 1939 roku. Odbył cały szlak bojowy pułku od Wielkopolski po Warszawę. W okresie okupacji hitlerowskiej został wysiedlony z Wielkopolski. Podjął wówczas pracę, jako robotnik na terenie Generalnego Gubernatorstwa. Jednocześnie uczestniczył w walce podziemnej w szeregach Armii Krajowej. Po zakończeniu wojny został nominowany dyrektorem Kościelnego Instytutu "Caritas" w Poznaniu. Funkcję tę sprawował od 15 listopada 1945 do 12 sierpnia 1946 roku, kiedy zrezygnował i na własną prośbę został mianowany proboszczem Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Nowym Tomyszu, którym pozostał do śmierci. Probostwo od 24 marca 1954 do 15 października 1979 roku łączył ponadto z funkcją dziekana lwóweckiego. Zmarł 29 maja 1981 roku w Nowym Tomyszu.

Był wiernym i oddanym synem Kościoła. Tę wiarę przykładowo praktykował niosąc bezinteresowną pomoc wiernym z swojej parafii. Bez Boga osobowego, jako pierwszej przyczyny i ostatecznego celu

stworzenia, uważał świat i życie za nonsens. Cierpienie i śmierć nabierały u niego sensu dopiero w perspektywie życia poza grobem. Urzekła go postać Chrystusa z Jego ideałami miłości i dobra. Dobroczynna działalność była jeszcze jedną szlachetną jego cechą. Nie była to filantropia, lecz chrześcijańska miłość bliźniego działająca według Chrystusowej zasady — niech nie wie lewica, co czyni prawica. To serce dobre i uczynne okazywał swoim parafianom, zwłaszcza młodzieży, którą spotykał w swej duszpasterskiej pracy.

Źródło:

-Archiwum Archidiecezjalne w Poznaniu, zespół KA 26272, Akta personalne (dalej: AAP)., Szacherski Z.

- Wierni przysiędze, Warszawa 1966, s. 311.